

Ὁ Ἐθνοφιλὴς ἡμῶν Βασιλεὺς ἠδρόκησε κατὰ τὴν ἐνταῦθα περιοδεῖαν τοῦ ν' ἀποδεχθῆ τὴν παρ' ἐμοῦ προσενεχθεῖσαν Ἀὐτῷ εἰκόνα τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, μετὰ ἐπισυνημμένου προσφωνήματος, ὅπερ πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ δημοσιεύω ἤδη.

Λ Α Ο Π Ο Θ Η Τ Ε Α Ν Α Ξ .

Ἐν τῇ ἐλεύσει τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, Βασιλεῦ, ἡ θυμηδὴς καὶ ὠραία αὕτη νῆσος ἀντηχεῖ ἀγαλλιᾶσεως· καὶ ὡς πέλαγος φαιδρυνόμενον εἰς τὴν ἀκτινοβολίην τοῦ φωτός κινεῖται ἐν σεβασμῷ, ἐν χαρμονῇ, ἐν ἀγάπῃ, μόλις δυναμένη νὰ περιεῖλη τὴν ἐκπληξίν τῆς ὡς πρὸς τὰ ἐκτυλισσόμενα ἐνώπιόν Της πανελληνία γεγονότα. —

Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἡ φωνὴ τῶν παιδῶν καὶ ἡ χαρὰ τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας, ἡ φαιδρότης τῶν προσώπων καὶ ὁ ὕμνος τῶν καρδιῶν, εἰσι τὸ ἀγγελόκρουσμα τῆς πτερυγίζομένης παρ' ἡμῖν ἐλευθερίας, ἣν ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ἠδρόκησεν ἐκ νέου νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὰ ἀθάνατα αὐτῆς πάτρια τεμένη, κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον νύκτα τῆς 10. κ' Ὀκτωβρίου, καθ' ἣν ὁ πανελλήνιος λαὸς διείδεν ἐν φωτεινῇ γενέσει νὰ ἐξαναστή νέα τῆς Ἑλλάδος παλιγγενεσία, τῆς ὁποίας πρῶτον σάλπισμα ἐν Ἀνατολῇ ὑπάρχουσι τὰ ἐναυλα εἰς τὰ ὦτα τῶν Ἑλλήνων μεγαλοῦργά ῥήματα τῆς βασιλικῆς προσλαλιᾶς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ἐπὶ τοῦ Θρόνου Αὐτῆς εἶναι ἀνηρημένον τὸ νῆμα τῶν ἐκπολιτευτικῶν ἰδεῶν ἅς τὸ 1862 ἀπεδέχθη ἐκ τοῦ 1843, ἐκ δύο δηλονότι ἀγῶνων τῶν Ἑλλήνων πρὸς ἀνδρῶν καὶ παλινόρθωσιν τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος. Εἶναι τοῦτο τὸ γνώρισμα τοῦ Ἑλλήνος, οὗτινος ἡ ἱστορία εἶναι αὐτόχρημα ἐκείνη τῆς ἐλευθερίας, ἥτις, ὅσάκις ὑπέστη δονήσεις καὶ ἐκαλύφθη ὑπὸ τὸ ζόφος ἀποφράδων ἡμερῶν, παραχρῆμα ἐβύθισεν εἰς ἀδόξιαν καὶ συμφορὰν τὸ ἔθνος, διότι πᾶσα ἐπισκόπισις τοῦ αὐλοῦ φωτός τῆς ἐν τῇ ἰδανικῇ χώρᾳ συνεπάγει συνήθως μίαν πτώσιν καὶ παραδρομὴν ἐν τῷ δράματι τοῦ πολυπαθοῦς βίου τῶν Ἑλλήνων. —

Ἐὰν μυριοτρόπως ἐκδηλοῦται ἐκ τῶν ὑπηκόων τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος τὸ ἐθνοπρεπὲς καὶ ἔξοχον τῆς ἡμέρας, εἰς ἣν ἐπιλάμπει τὸ μεδίαμα προσδοκωμένης κοινωνικῆς προόδου καὶ ἠθικῆς διαμορφώσεως, καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην καθοραίζουσιν ἡ γελοῆσσα πρόσοψις τοῦ τόπου καὶ ὁ εἴςρος τῆς ἀγάπης, ὅστις κάλλιον παντός ἄλλου, διερμηνεύει ἐν τῇ ἐποποιίᾳ τῶν αἰσθημάτων ἐνός λαοῦ, τί διενεργεῖται εἰς τὰ ἐνδόνυχα τῆς ψυχῆς πάντων κατὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ πρώτου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, δὲν ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος τῶν ὑπηκόων τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἵνα εὐσεβῶς καταθέσω εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θρόνου Αὐτῆς τὸ ἄτεχνον ἔργον τῆς παρ' ἐμοῦ ἐκπονηθείσης

εἰκόνας τοῦ Ἀγίου Γεωργίου κατὰ τὸν βυζαντινὸν ῥυθμόν. —

Παρ' ἡμῖν ἡ τέχνη αὕτη ὡς παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς, ἐστὶν ἐμπερδευμένη ἐν τῇ σχολιᾷ ὁδῷ τῆς παραδόσεως, πεφραγμένη οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τὴν σκίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀμεταθέτου αὐθεντίας τοῦ παρελθόντος.

Ἡ σειρά τῆς διαδοχῆς τοῦ πνεύματος, ὁ ὑπερτατος οὗτος νόμος τῆς προόδου δι' οὐ ἀνακαινίζονται τὰ ἀνθρώπινα διὰ τῆς ἐπηρείας τῶν ἰδεῶν, αἰτινες καθεκάστην παρέχουσι νεόχρονον τινὰ ζῶν εἰς τὴν νίαν Ἑλλάδα, ἣν καθισῶσι συνέχειαν καὶ ἀναβλάστησιν τῆς ἀνελισσομένης ἐν τῷ χρόνῳ ἀρχαίας Ἑλλάδος — ὁ νόμος οὗτος ἐστὶν ἀλλότριος εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς βυζαντινῆς τέχνης. Αὕτη πρῶτοντος δύναται νὰ κληθῆ ἱερατικῆ, τῆς ὁποίας τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἐπιδιωκομένου ὠραίου καὶ καλλιτεχνικοῦ αἰσθηματος, εἶναι αὐτόχρομα ἐπανάληψις ἀντιπαρελθόντος μηχανισμοῦ ποῦ καὶ ποῦ διασωθέντος καὶ διαιωζόντος παρ' ἡμῖν, τὴν πλέον κακόζηλον παρακμὴν μιᾶς φάσεως τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν τῆς Ἑλλάδος.

Πεπεσμεθα ὅτι ὑπὸ τὰ ἀγλαὰ σκῆπτρα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος τὰ ἐπιτηδεύματα καὶ ἡ τέχνη θ' ἀναθάλλωσιν ἐν τῇ γενεθλιακῇ γῆ τῶν, τυχόντων ἰδιόζοντος ζήλου καὶ μερίμνης. Καὶ οὕτω διὰ τῆς ἐπὶ τῆς κοινωνίας γοητείας καὶ τῆς μείζονος ἐνεργείας καὶ περιθάλψεως τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν, ἡ διάνοια τῶν Ἑλλήνων ἀφήνουσα τὰς τρίβους τοῦ νεκροῦ βυζαντινοῦ κόσμου, καὶ ἀναπτειρουμένη εἰς τὰς ἰδανικὰς χώρας τοῦ ὠραίου, τοῦ διατυποῦντος εἰς τὴν ἀξέσπον καὶ ἄμορφον ὕλην τὰς ἐκλάμψεις τῆς εὐφυΐας, ἐνισχυθῆ καὶ προαχθῆ ἡ βιομηχανικὴ καλλιτεχνία, ἥτις εἶναι ἡ ἀρωγὸς τοῦ πλοῦτου τῶν κοινωνιῶν, τὸ ὀρμητήριον τῆς πτωχογένεως εὐφυΐας, καὶ ἡ χρηγομένη ἀφειτηρία τοῖς Ἑλλησιν, ἵνα καλλιεργήσωσιν αὐτογενῆ πατριον τέχνην ἀυλοτέραν καὶ πλέον ἐκτενῆ καὶ ἀπειρον ἐκείνης τῆς ἀρχαιότητος, καθότι πηγάζει ἐκ τοῦ Σταυροῦ τῆς χριστιανισμοῦ.

Ζακύνθῳ τῇ 19 Ἰουνίου 1864.

Τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ταπεινὸς καὶ Ἐυπειθὴς Ὑπήκοος.

Ἰωάννης Γεωργίου Ταμβάκης.